

ת"פ 730/03/17 - מדינת ישראל נגד ב ו

בית משפט השלום בקריות
ת"פ 730-03-17 מדינת ישראל נ' ו(עציר)

בפני
כבוד השופט יוסי טורס
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
ב ו

הנאשם

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע, על סמך הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - "חוק העונשין") וכן איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום, התגורר הנאשם עם אביו - קשיש יליד 1943 (להלן - "המתלונן" או "האב"). ביום 21.2.17 בשעה 04.00 ועל רקע ויכוח בין האב לנאשם, הודיע האב לנאשם כי בכוונתו להתקשר למשטרה. בתגובה איים עליו הנאשם "אם אתה תלך למשטרה אתה תישאר אצלי נכה, אני אהרוג אותך". באותו מעמד, תקף הנאשם את האב בכך שאחז בגרונו והכה בו שלושה אגרופים באזור החזה. כתוצאה מכך נגרמו למתלונן חבלות של ממש, בדמות רגישות במימוש, המטומות קלות וסימני חבלה.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות.

3. ב"כ המאשימה הדגיש את חומרת העבירה, בנסיבותיה - תקיפת אב קשיש אשר הותירה בו חבלות. נטען כי הערכים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם הם שלמות הגוף ובטחונו של אדם בביתו מבצרו. לאור כך טענה המאשימה למתחם ענישה הנע בין 12 חודשי מאסר בפועל ועד 36 חודשי מאסר. ביחס לעונש הראוי לנאשם, הפנתה המאשימה לעברו הפלילי וביקשה להטיל עונש במרכז המתחם.

4. ב"כ הנאשם ציין את הודאת הנאשם בהזדמנות הראשונה ואת העובדה שעברו הפלילי אינו מכביד. כן צוין כי האירוע לא הותיר חבלות משמעותיות אלא קלות בלבד. ביחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם צוין כי הוא כבן 46, גרוש ומטופל בתחליף סם. לאור כך ביקש הסנגור להטיל עונש מאסר מתון.

5. הנאשם הביע חרטה על מעשיו.

6. לאחר שלב הטיעונים לעונש, הגיש ב"כ האב בקשה דחופה ובה עתר לדחות את מועד מתן גזר הדין ולהורות על הזמנת תסקיר קורבן. במועד בו אמור היה להינתן גזר הדין קיימתי דיון בנוכחות ב"כ האב, והצדדים הסכימו שתוגש הצהרת קורבן עבירה, חרף המועד המאוחר. הצהרה כאמור אכן הוגשה. עיינתי בה ונוכחתי לדעת כי היא כוללת עובדות רבות החורגות באופן מממשי מעובדות כתב האישום בו הורשע הנאשם. מובן אפוא שעובדות מחמירות אלו לא יובאו בחשבון לצורך גזירת הדין.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

7. בהתאם לתיקון 113 על בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה ההולם את מעשיו של הנאשם וזאת על רקע העיקרון המנחה בענישה שהוא הלימה, תוך התחשבות בערכים שנפגעו, נסיבות ביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת. טרם שיעשה כן על בית המשפט לקבוע אם העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד או מספר אירועים. במקרה זה, מקובל עלי, כפי שטענו הצדדים, כי מדובר באירוע אחד ומכאן שיש לקבוע מתחם עונש אחד הכולל את שתי העבירות בהן הורשע הנאשם.

8. **הערכים המוגנים בבסיס העבירה:** אלימות - לא כל שכן קשה - נגד קשיש, פוגעת לא רק בגופו ובכבודו של הקשיש, אלא אף בתחושת בטחונו, וכל זאת על רקע חולשתו ופגיעותו. ראו לעניין:

"הפגיעה במתלון חסר הישע אינה אך פגיעה פיזית, אלא יש בה פגיעה בביטחונו של המתלון להסתובב כרצונו ברחובות העיר ולצאת מביתו כאשר הוא חפץ בכך. פגיעה זו קשה לרפא." (ע"פ 5213/06 וונדמו נ' מדינת ישראל (9.5.07)).

וכן:

"כסדום היינו, לעמורה דמינו" (ישעיהו א', ט') חברה שבה תחושת הביטחון האישי של בניה ובנותיה, ובמיוחד החלשים שבהם, כגון קשישים, מעורערת - זקוקה לשיקום ולחיזוק, כדי שתחושה ראויה תשוב על כנה. זו תפיסת החוק והסדר, law and order, שתושבי המדינה מצפים לה ומייחלים כי רשויות הממשל יתנו לה מענה ופתרונות. בית המשפט הוא אחת הכתובות ההכרחיות לציפיה זו. אין בידו ארנק של תקציבים לחיזוק הביטחון האישי, אך יש

בדו חרב שבמקרים המתאימים עליו להניפה, היא חרב הענישה...". (ע"פ 2163/05
אליב נ' מדינת ישראל (12.12.2005)).

9. **נסיבות הקשורות לביצוע העבירה -** המעשים בהם הורשע הנאשם גרמו למתלונן חבלות שאינן קלות. פער הגילאים בין השניים משמעותי ומדובר באביו של הנאשם, על כל המשתמע מכך. הסיבה לאלימות הייתה על מנת למנוע מהאב הקשיש להתקשר למשטרה. מדובר בנסיבה מחמירה. גם תוכן האיום בוטה וחמור, לא כל שכן כאשר הוא מופנה כלפי אב קשיש.

10. **מדיניות הענישה -** בשל חומרתה של העבירה בדבר תקיפת קשיש, ייחד לה המחוקק מקום נפרד בספר החוקים מיתר עבירות התקיפה וקבע את עונשה על חמש שנות מאסר (להבדיל מעבירה זהה הנעברת כנגד מי שאינו קשיש, שעונשה 3 שנות מאסר, סעיף 380 לחוק העונשין). הגיל המפריד בין קשיש לאדם אחר, נקבע על 65 שנים. במקרה זה המתלונן הוא כבן 74. בית המשפט אינו יכול לעמוד מנגד מול התנהגות אלימה כלפי אוכלוסיות מוחלשות ובהן קשישים. "תפקידו של בית המשפט להגן על בני החברה, ובמיוחד כך כאשר מדובר באנשים חלשים וחסרי ישע" (ע"פ 8788/08 **זיאד נ' מדינת ישראל** (7.4.2011)).

לאור כך נקבע לא אחת כי:

"הענישה במקרים מעין זה ראוי לה שתשקף הגנה על כבודם, גופם וקניינם של קשישים, תבטא את הצורך בהקניית ביטחון אישי גם למי שבערוב ימיהם אינם נהנים עוד מחוסן גופני מלא ולא תהפכם הפקר למעשי בריונות.... כל אלה מלמדים על חומרת המעשים, ומצדיקים ומחייבים כי יינתן משקל משמעותי בגזירת העונש למטרות ההרתעה והגמול" (ע"פ 7961/07 **מדינת ישראל נ' שכטר** (19.3.08)).

11. ביחס לענישה המוטלת בגין עבירות אלו, אפנה לפסקי הדין הבאים:

רע"פ 6790/12 **גולד נ' מדינת ישראל** (20.9.12), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בתקיפת אביו הזקן אשר גרמה לו חבלה חמורה, והוטלו עליו 20 חודשי מאסר.

עפ"ג (מח' י-ם) 32535-05-13 **גרובובסקי נ' מדינת ישראל** (12.6.13), בו נדחה ערעור נאשם אשר הורשע בביצוע עבירות של תקיפת אביו הזקן ואיומים עליו. לאב נגרם חתך בפנים. בית משפט השלום הטיל עליו מאסר בן 15 חודשים.

עפ"ג 20857-03-14 (מח' ח') **אוטמזגין חיון נ' מדינת ישראל** (29.5.14), בו נדחה ערעור נאשם, בעל עבר מכביד, אשר גרם לפציעת זקן כבן 70, בכך שדחף אותו ולאחר שנפל המשיך והכה אותו באמצעות אבן גדולה

שהוטחה בראשו. בית משפט השלום הטיל עליו 20 חודשי מאסר וכן הפעיל עונשי מאסר מותנים.

עפ"ג 24502-07-14 **טלקר נ' מדינת ישראל** (12.11.14) בו נדחה ערעור נאשם על חומרת עונשו - 20 חודשי מאסר. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש. במקרה זה הורשע הנאשם בתקיפת קשישה ילידת 1935 בכך שהכה אותה באמצעות מקל הליכה וגרם לה לחבלות של ממש. בית המשפט גזר עליו 20 חודשים מאסר בפועל. ערעור על חומרת העונש נדחה כאמור.

מנגד ניתן למצוא גם מקרים בהם הוטלו עונשי מאסר קצרים כגון בת"פ 47255-03-10 **מדינת ישראל נ' פנקר** (22.7.10), שם תקף הנאשם את אביו, בכך שזרק עליו כיסא אשר פגע בו בגבו והכה אותו באגרופ מתחת לעינו. לאב נגרמה חבלה של ממש בדמות שפשוף מתחת לעין ימין. בנוסף תקף שוטרים שהגיעו בהמשך. בית המשפט הטיל עליו 5 חודשי מאסר בפועל.

עוד יצוין כי ניתן למצוא בפסיקה אף מקרים בהם התאפשר לנאשמים לרצות את עונשם בעבודות שירות. כך בעפ"ג (מח' מרכז-לוד) 33883-11-13 **בן אברהם נ' מדינת ישראל** (29.12.13), נדחה ערעור נאשם שהוטלו עליו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות; בת"פ (נת') 46869-03-11 **מדינת ישראל נ' קשוטקין** (12.2.12), נדון הנאשם ל- 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, בשל הרשעה בעבירות של תקיפת זקן, היזק לרכוש במזיד ובגניבה.

וראה גם ת"פ (ב"ש) 48500-08-10 **מדינת ישראל נ' גירשברג** (5.7.11), שאף בו הוטל עונש לריצוי בעבודות שירות; ת"פ 29427-03-13 **מדינת ישראל נ' אלכסיי נוחימוביץ** (30.3.14) בו הוטלו על נאשם בגין עבירה של תקיפת זקן שגרמה חבלה של ממש והיזק לרכוש, עונש מאסר בן 4 חודשים לריצוי בעבודות שירות (הערעור נדחה - עפ"ג 6458-05-14).

12. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את עבירת האלימות במקרה זה, הוא מאסר הנע בן 8 חודשי מאסר ועד 30 חודשי מאסר.

קביעת עונשו של הנאשם

13. מעשיו של הנאשם קשים, רעים ומכוערים. על חברה מתוקנת להביע סלידה מעבירות אלימות, בוודאי כאלו המופנות נגד קשישים חסרי ישע. לאור כך, נקבע מתחם הענישה, כפי שנקבע. ביחס לעונש ההולם לנאשם, הובאו בחשבון הנסיבות הבאות.

14. ראשית אציין כי הצדדים לא טענו לקיומן של נסיבות המצדיקות חריגה ממתחם הענישה ואכן בדעתי לגזור את עונשו של הנאשם בגדרי מתחם הענישה שקבעתי. הנאשם אמנם טען כי הוא מטופל בתחליף סם, אך לא התבקש תסקיר שירות המבחן ולא הובאו בפני כל נתונים בדבר סיכויי שיקום אפשריים. משכך אין מקום

להביא בחשבון שיקולי שיקום, בוודאי שלא לצורך בחינת אפשרות לחריגה מהמתחם.

15. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את הודאתו, ואת התרשמותי כי הוא מתחרט על התנהגותו. הודאה זו חסכה מהמתלון את הצורך להעיד והנושא יובא בחשבון.

16. הבאתי בחשבון גם את עברו הפלילי של הנאשם, תוך התחשבות שהוא אינו כולל עבירות אלימות והעבירה האחרונה היא משנת 2010 (הרשעה בשנת 2012).

17. סיכומי של דבר, שאני סבור שיש לגזור את עונשו של הנאשם בגדרי המתחם, קרוב יחסית לגבול התחתון.

18. אשר על כן, לאחר שנתתי דעתי לשיקולים לקולא ולחומרא, מוטלים על הנאשם העונשים הבאים:

א. 12 חודשי מאסר, החל מיום מעצרו - 23.2.17.

ב. 5 חודשי מאסר בהם לא יישא אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו כל עבירת אלימות כנגד גופו של אדם.

ג. חודשיים מאסר בהם לא יישא אלא אם יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו, עבירת איומים.

ד. פיצוי לע"ת מס' 11 בסך 10,000 ₪. הפיצוי ישולם בתוך 90 יום. המאשימה תמציא למזכירות בתוך 30 יום את פרטי חשבון הבנק של המתלון ותיידע אותו בדבר תוצאת גזר הדין.

הודעה זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ד' סיוון תשע"ז, 29 מאי 2017, בהעדר הצדדים.